Я правнук Дєрдя Дожі. Той шляхтич личаковий
З народом-гречкосієм боління мав одні:
Чи не пора, панове, з народом стать до мови,
З моїми косарями? Бо йдуть грозові дні.
Що дні ідуть грозові, а коси наготові…

Ви знаєте, вельможні, що буде вам — чи ні?
Дограєтесь до ручки, ледачі білоручки,
Як Дожиних злиденців прорветься ярий гнів.
Коли народ устане, що буде, га, вельможні?
Куди тоді тікати і вам, і всім псарям
З хижацьких ваших замків,— як ми, непереможні,
Загримаєм до брам?!